

The Holy See

**HOMILIJA PAPE BENEDIKTA XVI.
O TREĆOJ OBLJETNICI SMRTI
SLUGE BOJEGA PAPE IVANA PAVLA II.**

Srijeda, 2. travnja 2008.

Draga braćo i sestre!

Dan 2. travnja ostao je urezan u sjećanje Crkve kao dan odlaska s ovoga svijeta sluga Bojega pape Ivana Pavla II. Ponovno s mnogo osjećaja proivljavamo one sate te subotnje večeri, kad je veliko mnoštvo koje je preplavilo Trg Sv. Petra, kako bi molilo, primilo vijest o smrti. Kroz više dana vatikanska bazilika i ovaj trg doista su bili srce svijeta. Neprekidna rijeka hodočasnika došla je odati počast tijelu voljenoga pape, a njegov sprovod dodatno je posvjedočio o poštovanju i ljubavi koje je potakao u dušama tolikih vjernika i osoba iz svih dijelova svijeta. Kao i prije tri godine, ni danas nije prošlo mnogo vremena od Uskrsa. Srce Crkve još je duboko uronjeno u otajstvo Gospodinova uskrsnuća. Zapravo, sav ivot moga časnoga prethodnika, a posebice njegovu Petrovu slubu, mogli bismo iščitavati u znaku uskrsloga Krista. Gajio je izvanrednu vjeru u njega, i s njime se zadržavao u bliskom, jedinstvenom i neprekinutom razgovoru. Među ljudskim i nadnaravnim kvalitetama, imao je doista i izvanredan duhovni i mistični senzibilitet. Bilo je dovoljno promatrati ga dok je molio: doslovno je uranjao u Boga te se činilo kao da mu je sve ostalo u tim trenucima nevano. Na liturgijskim slavljinama bio je pozoran na otajstvo koje se ostvaruje, te je imao istaknutu sposobnost rječitog prenošenja Riječi Boje u svome trenutku povijesti, i to na dubokoj razini Bojega nauma. Sveta misa bila je za njega, kao što je to više puta ponovio, središte svakoga dana i čitavoga njegova ivota. "iva i sveta" stvarnost euharistije davala mu je duhovnu snagu za vođenje Naroda Bojega na hodu kroz povijest.

Ivan Pavao II. sklopio je oči uoči druge vazmene nedjelje, o završetku "dana što ga je stvorio Gospodin". Čitava njegova agonija trajala je kroz taj "dan", kroz taj novi prostor i vrijeme koji se naziva "osmi dan", što ga je zamislilo Presveto Trojstvo djelom utjelovljene, umrle i uskrsle Riječi. Papa Ivan Pavao II. više je puta već prije, za svoga ivota, a posebice u izvršavanju papinskog

poslanja, dokazao da je na neki način uronjen u tu duhovnu dimenziju. Njegov pontifikat u cjelini, ali i tolikim posebnim trenucima, izgleda nam kao znak i svjedočanstvo Kristova uskrsnuća. Vazmena dinamika, koja je od ivota Ivana Pavla II. načinila cjelovit odgovor na Gospodinov poziv, nije se mogla do kraja izraziti bez dioništva na mukama i na smrti boanskoga Učitelja i Otkupitelja. "Vjerodostojna je riječ: - kae apostol Pavao - Ako s njime umrijesmo, s njime ćemo i ivjeti. Ako ustrajemo, s njime ćemo i kraljevati" (2 *Tim* 2,11-12). Od djetinjstva, Karol Wojtyła doivljavao je istinu ovih riječi, susrećući na svome putu kri, u svojoj obitelji i u svome narodu. Rano je odlučio nositi ga zajedno s Isusom, slijedeći njegove stope. Htio je biti njegov vjerni sluga sve do prihvaćanja poziva u svećeništvo kao dara i zadatka za cijeli ivot. S njime je ivio i s njime je htio i umrijeti. A sve to po jedinstvenom zagovoru Blaene Djevice Marije, Majke Crkve, Majke Otkupiteljeve, blisko i činjenično zdruene s njegovim spasonosnim otajstvom smrti i uskrsnuća.

U ovom promišljanju i sjećanjima vode nas biblijska čitanja koja su upravo bila naviještena: "Vi se ne bojte!" (*Mt* 28,5). Riječi anđela uskrsnuća, upućene enama uz prazan grob, što smo ih sada čuli, postale su svojevrsno geslo na riječima pape Ivana Pavla II., još od svečanog početka njegove Petrove slube. Ponovio ih je više puta Crkvi i čovječanstvu na putu prema 2000. godini, a onda i kroz taj povijesni prijelaz i dalje, prema zori trećeg tisućljeća. Izgovarao ih je uvijek s beskompromisnom čvrstinom, najprije mašući pastoralom koji na vrhu nosi kri, a potom, kad su mu fizičke snage počele slabjeti, gotovo uhvativši se za njega, sve do posljednjeg Velikog petka, kada je sudjelovao na krinom putu iz privatne kapele, steući u rukama kri. Ne moemo zaboraviti to posljednje i tiho svjedočanstvo ljubavi prema Isusu. I taj rječiti prizor ljudske patnje i vjere, toga posljednjeg Velikog petka, vjernicima i čitavom svijetu naznačio je tajnu svega kršćanskog ivota.

Njegov usklik "Ne bojte se!" nije bio utemeljen na ljudskim silama, ni na postignutim uspjesima, nego isključivo na Riječi Bojoj, na kriju i Kristovu uskrsnuću. Kako je bio lišavan svega, na kraju i samoga govora, ovo predanje Kristu postajalo je sve vidljivije. Kao što se dogodilo s Isusom, i kod Ivana Pavla II. riječi su na koncu prepustile mjesto konačnoj rti, darivanju sebe sama. I ta je smrt bila pečat cjelokupnog ivota darovana Kristu, njemu suobličena čak i fizički u trenucima patnje, i pečat pouzdanog predanja u ruke nebeskoga Oca. "Pustite da odem k Ocu", bile su to - prema svjedočanstvu onih koji su mu bili blizu - njegove posljednje riječi, na svršetku ivota potpuno posvećena upoznavanju i motrenju Gospodinova lica.

Časna i draga braćo, zahvaljujem vam svima što ste mi se pridružili na ovoj svetoj misi zadušnici za ljubljenoga Ivana Pavla II. Posebno mislim na sudionike prvoga Svjetskog kongresa o Boanskom milosrđu, koji počinje upravo danas, i koji eli dublje proučiti njegov bogat nauk o ovoj temi. Milosrđe Boje - govorio je on - povlaštenu je ključ za razumijevanje njegova pontifikata. Htio je da poruka milosrdne ljubavi Boje stigne do svih ljudi te je poučavao vjernike da budu njezini svjedoci (usp. *Homilija u Krakovu-Lagiewniki*, 18. kolovoza 2002.). Stoga je htio na čast oltara uzdići sestru Faustinu Kowalsku, poniznu redovnicu koja je tajanstvenim boanskim naumom postala proročka glasnica Boanskoga milosrđa. Sluga Boji Ivan Pavao II. upoznao je i osobno proivio strahovite tragedije 20. stoljeća, te se dugo pitao što bi moglo zaustaviti plimu zla. Nije se mogao naći drugi

odgovor doli ljubav Boja. Samo Boansko milosrđe u stanju je doista postaviti granicu zlu; samo svemoguća ljubav Boja moe nadvladati prepotenciju zlih i razornu moć egoizma i mrnje. Stoga je, za svoga posljednjeg posjeta Poljskoj, vraćajući se u svoju rodnu zemlju, rekao: "Nema čovjeku drugog izvora nade doli milosrđa Bojeg" (ibid.).

Zahvalimo Gospodinu što je Crkvi darovao ovog vjernog i odvanog slugu. Hvalimo i blagoslivljajmo Blaenu Djevicu Mariju što je neprekidno bdjela nad njegovom osobom i nad njegovom slubom, na korist kršćanskoga naroda i cijeloga čovječanstva. I dok za njegovu izabranu dušu prinosimo otkupiteljsku rtvu, molimo ga da svakoga od nas nastavi zagovarati na nebu, a posebno mene što me Providnost pozvala da prihvatim njegovu neizmjernu duhovnu baštinu. Neka Crkva, slijedeći njegov nauk i primjer, nastavi vjerno i beskompromisno svoje evangelizatorsko poslanje, šireći neumorno milosrdnu ljubav Kristovu, izvor istinskoga mira za cijeli svijet.